

Zákoník Kvenu

- 1) Tak jako hlava rodu vládne své rodině, tak území vládne šlechtic, jemuž náleží. Slovo pána je soud i zákon. Zemi pak vládne král a nad ním stojí pouze Učitelé.
- 2) Vyznávat a věřit jest povoleno jen v církvi Společenství uznané učitele. Vyznávání či snad obětování jiným učitelům, duchům či bésům bude přísně trestáno.
- 3) Rodina je vázána posvátnou smlouvou Společenství a tím posvátná sama o sobě. Plození a rození dětí je součástí posvátnosti rodiny.
- 4) Cti život i majetek druhých. Neškod' susedovu domu ani pastvě ani stádu.
- 5) Hrdelní trest nepatří do rukou lidu, ale pouze řádného soudu pána země. Stejně tak jakékoliv poškození těla je považováno za zločin.
- 6) Pěstuj dobré vztahy se sousedy, neroztrubuj temné pomluvy, jejichž pravdivost nemůžeš dokázat. Podáváš-li své svědectví před pánem či ceremoniářem, mluv vždy pravdu.
- 7) Smlouvy řádně před ceremoniáři Společenství uzavírej a jejich pečeti stvrzuj, aby jejich formulace byla zaznamenaná, zřejmá a jasná. Předejdeš tak pozdějším dohadům.

Spravedlnost Kvenu

Kven se pokusil zároveň s vírou Společnosti přijmout mimo jiné i systém spravedlnosti, který funguje v jižních zemích. Nicméně se ukázalo, že právo založené na složitém psaném zákoníku s přesnými zněními jednotlivých prohřešků, profesionálními soudci, odvoláváním se k vyšší instanci a podobně není funkční v primitivní, řídké osídlené zemi, kde mezi většími osadami jsou někdy i týdny cesty. Zvláště na okrajích civilizovaného území, kde probíhají neustálé střety s nájezdníky z ledových pustin a dalšími hrůzami, musí být právo srozumitelné a spravedlnost rychlá.

Proto došlo při tvorbě práva k výraznému zjednodušení, zároveň byly vypuštěny některé historické relikty, které se na Jihu stále někde uplatňují, například pravomoci církve Společenství nad stráží a podobně. Zákoník Kvenu je velmi jednoduchý, má jen několik bodů, které však postihují většinu důležitých zločinů. Je tak snadno zapamatovatelný a uplatnitelný i nepřilíživými lidmi. Většina běžných zločinů tak, jak je vnímají lidé z jihu se podle něj snadno soudit - například poškození těla může být cokoliv od napadení, přes znásilnění, prodej drog až po vraždu.

Za vynucování spravedlnosti, vykládání práva i soudy je pak vždy zodpovědný místní pán-šlechtic, na jehož území se zločin stal. Jak je psáno "slovo pána je soud i zákon". Samozřejmě, místní pán tím může někoho pověřit, ale vždy je to on, kdo je svrchovaným vládcem na svém území a tím kdo rozhoduje. Velká města na jihu u jezer, spravovaná králem, tak mají městské stráže a klasické soudy, jaké jsou známy z Jihu, nicméně čím odlehlejší panství, tím jednodušší podoba práva nabývá. Místní šlechtic je tím, kdo posuzuje

chování lidí na svém území, vykládá si zákon podle své vůle a chápání, určuje co je zločin a poté jej soudí. Odvolání není kam a tresty jsou prováděny okamžitě. Z tohoto pravidla je jen několik výjimek.

Tou první jsou kvenští šlechtici. Ty může soudit pouze král. Jenže v Kvenu více než kde jinde platí rčení "Učitelé vysoko, král daleko", takže by se mohlo zdát, že v případě, že šlechtic spáchá nějaký zločin, tak z toho vyvázne bez trestu. Často tomu tak skutečně je, zvláště když je to o zločiny proti jeho vlastním poddaným, před krále se většinou dostávají spory a zločiny, kdy provedl či které vede jeden šlechtic proti druhému. Jsou ovšem skutky, které přivolají trest i na šlechtickou hlavu- především se jedná o herezi či zradu.

Druhou výjimkou je královské vojsko. Kvenská armáda je přímo podřízená králi a její vojáci tak běžně nespádají pod pravomoc lokálních šlechticů, ale jsou poslušni a trestáni po linii velení. To ovšem platí pouze dokud zločiny vojáků nepřekročí hranice armády (tj např vražda jednoho vojáka druhým, či krádež vojenského majetku). Pokud však voják svým zločinem postihne obyvatele panství, na kterém se nachází, je souzen společně svým velitelem, šlechticem panství a místním ceremoniářem, přičemž pro odsouzení a způsob trestu je potřeba shody dvou z těchto tří. Osvědčilo se to jako dobrý způsob řešení sporných případů.

Královské vojsko také slouží jako králova prodloužená ruka, která zvláště v odlehlých částech Kvenu slouží jako králova pojistka, že místní šlechta zůstane věrná jemu a jeho zákonům a pravidlům. Pokud by se nějaký šlechtic zkusil vzbouřit, či přejít na stranu uctivačů bésů a padlých učitelů, tak se může stát, že bude místní posádkou zatknut a převezen přes královský soud, nebo rovnou zlikvidován. Nicméně to není častá praxe- naprostá většina šlechticů je králi věrná a navíc každý taková poprava je ex post důkladně prošetřena.

Poslední výjimkou jsou zahraniční šlechtici z Řádu rytířů severu. Řád je polovojenská jednotka, která má právo udržovat si pořádek uvnitř svých řad, opět po linii velení. Stejně jako v případě vojáků toto přestává platit, pokud spáchají nějaký zločin, který ovlivní obyvatele Kvenu mimo řád, jsou pak souzeni společně svým komturem, šlechticem panství a místním ceremoniářem, přičemž pro odsouzení a způsob trestu je potřeba shody dvou z těchto tří. V případě šlechticů Řádu obvykle ani v případě vážných zločinů nedochází k odsouzení k smrti, neboť Kven je stále částečně odkázán na dobrodiní svých zahraničních podporovatelů. Nicméně toto je spíše zvyk a nikoliv psané pravidlo, rytíři musí poslouchat místní zákony a k popravám rytířů za závažné zločiny již došlo.

V těch vzácných případech, kdy se stalo, že je třeba soudit velitele armádní posádky, či komtura komendy, tak je opět souzen v trojici, kdy jej nahrazuje velitel druhé vojenské síly (komtura tak soudí velitel vojáků a naopak).

Trestání heretiků

Společenství je jediným povoleným náboženstvím v Kvenu. Jakékoliv jiné víry jsou z pochopitelných důvodů tvrdě postihovány. Nicméně, je obvykle méně přísně pohlíženo na

šamana, jež léčil pomocí duchů, než na zrece provadejícího obětí ve jménu starých, padlých učitelů.

Ordál (soudní boj)

Poněkud jako na jihu, e-li někdo obviněn z hrdelního zločinu, může se v průběhu soudu odevzdat do vůle bohů a vyžádat si ordál - soudní boj. Tradiční formule je **“žádám boží soud”**.

V takovém případě má žalující právo buď své obvinění odvolat, nebo v při pokračovat. Pokud žalující na svém obvinění trvá, je třeba rozhodnout spor bojem.

Souboj je veden chladnými zbraněmi na blízko, přičemž každý bojovník má právo na zbraň dle svého výběru (nesmí být ale magická). Není možno používat zbrojí, ani žádné magie či alchymie.

Pokus ovlivnit boží soud jakýmikoliv prostředky se trestá smrtí. Jedná se vždy o souboj na život a na smrt, není možné se vzdát (pokud by se někdo vzdal, bude popraven).

Pokud jedna ze stran prohraje, je jasné že nebyla v právu.

Vzhledem k tomu, že Kven je země drsných bojovníků, tak by snadno někdo mohl vyklouznout například z jasné vraždy jen svým uměním boje. Vžila se tradice, že pokud jde o jasný, průkazný zločin a někdo požádá o soudní boj, je ustoupeno od boje i od hrozícího trestu a dotyčný je místním šlechticem vyobcován z komunity. Dotyčný není jakkoliv týrán ani jinak zraňován na těle, není mu ani zabavován majetek, nic. Jen si prostě vezme svůj majetek a je co nejrychleji vyobcován z komunity. Proti tomuto postupu není žádné odvolání

Souboje - duely a “souboje na kůži”

Stejně jako v jižních zemích mají i v Kvenu šlechtic právo na duel. Šlechtic, který byl uražen, má právo vyzvat člověka na souboj. Může vyzvat kohokoliv (ať už člena vyšší či nižší šlechty, či i neurozeného), aby tak řešil věc cti. Za zranění či smrt způsobené v souboji pak nikdo nemůže být trestán. Souboj může vyzvaný odmítnout. Nicméně, narozdíl od jižních zemí toto právo není příliš využíváno, Kveni se jen málokdy bijí kvůli kráse a cti dámy či jiným záminkám, tak drahým jižanům.

Kven má navíc svou vlastní tradici soubojů, která není omezená rodovými právy šlechty, neboť pochází ještě ze starých dob. Církev SPolečenství ji nevidí ráda, ale Kveni sami od ní nehodlají ustoupit a šlechtici ji obvykle akceptují. Pokud mezi kýmkoliv dojde z opravdu závažných důvodů k neřešitelným rozporům, například když jde o to, kdo bude hlavou rodiny, tak se volí řešení “souboje na kůži”. Původně totiž bojovníci bojovali na sobí kůži, rozprostřené na zemi. Dnes již je jim obvykle vytyčen kruh o průměru tří metrů. BOjovníci proti sobě nastupují bez zbrojí, vyzbrojeni každý pouze jedním nožem. Souboj je veden na život a na smrt, ale je možné se zachránit dobrovolným vystoupením z kruhu. Kdo to udělá, ten ovšem ztrácí nejen svou věc, ale i svou čest v očích Kvenů a obvykle musí odejít z osady.